

Поповъ употребилъ всички средства да прокара производството си въ империята и вънъ отъ нея, но най-сетнѣ трѣбвало да признае, че не живѣе въ една държава, гдето се цени частната инициатива. Фабриката работила 3 години и най-сетне ликвидирала. Но това не отчаяло Попова. Той съзнавалъ въ душата си, че не би трѣбвало да загине една индустрия — книжарската, — която би могла да внесе по-голъмо оживление въ умствения животъ на българина, но се подчинилъ на необходимостта

Като затворилъ книжната фабрика, не се запрѣлъ до тукъ, не престаналъ да мисли за бжднината на своя градъ. По една случайност хрумва му на умъ да отвори друга фабрика и то за брашно, когато никой не се подсещалъ за това, дори и Карагойзовъ. Но понеже нѣмало още такава фабрика въ Търново и въ България, па и самиятъ Поповъ малко разбиралъ отъ мелничарското изкуство, той излиза вънъ отъ турската империя и като простъ работникъ се запретналъ да изучава воденичарството въ Унгария, въ едно селце Кирхенъ. Като се запозналъ съ устройството на модернитѣ воденици, поржчалъ въ Унгария всички машини и се завърналъ въ Турция да ги инсталира въ книжната си фабрика, която не работила вече хартия.

Да се пренесемъ за минутка въ онѣзи тежки и страшни времена въ турската им-